

דברי תורה וחינוך

א סילת פלבוץ

ואתחנן | הרב ישי בן פזי

ראש ישיבת רגבים בנגב

בס"ד

בתחילת פרשת ואתחנן משה רבנו מתחנן אל ד' שיאפשר לו להיכנס לארץ ישראל לזכות ולראות את "ההר הטוב הזה והלבנון".

את המילה "ואתחנן" מסביר רש"י - אין חנון בכל מקום אלא לשון מתנת חנם.

ע"פ רש"י אנו מבינים כי לעמוד בתחנונים פירושו ענווה גמורה - עמדה נפשית בה אנו מבינים כי הכל מאיתו יתברך ולא מאיתנו וכל מה שיש לנו הוא מתנת חנם.

המילה 'חנם' בחילוף אותיות יוצא 'נחם'.

ההפטרה שלנו פותחת ב"נחמו נחמו עמי..." אדם המלא גאווה יתקשה מאוד להתנחם.

כאשר אדם מחשיב מאוד את החיצוניות שבמציאות קשה לו מאוד להשלים עם כשלון, חורבן וחוסר.

בהסתכלות חיצונית על משבר, חסרון וחורבן אי אפשר להתנחם משום שהמציאות עדיין שבורה וכיצד ניתן להתנחם?

אך לבעל מידת הענווה המבין כי הכל מתנת חנם מאתו יתברך, מתאפשרת בקלות הנחמה.

בעל הענווה מסתכל על המציאות מצד פנימיותה ולא נעצר בחיצוניותה.

הוא מבין כי למרות שהצד הגלוי שבור וחסר כרגע, הרי שהצד הפנימי הולך ומשתלם, מתקדם ומיתקן, מתעלה ומתנחם.

בעז"ה נוסיף להתאמץ להעמיק מבטנו פנימה ומתוך כך להתמלא בענווה והבנה,

כי מתוך המשבר מופיע המבשר שישמענו בקרוב שלום וטוב וישמיע ישועה.

שבת שלום